

KAREL LEDNICKÝ

„On říkal: „Díval jsem se do vašich materiálů a zjistil jsem, že jste věřící člověk a já vím, že věřící nelžou, nekradou, jsou poctiví, je na ně spolehnoutí...“

Karel Lednický se narodil v listopadu roku 1942 ve Vizovicích. Tatínek byl drobný živnostník, malíř pokojů a natěrač. Maminka byla v domácnosti, starala se o domov a výchovu Karla a jeho dvou mladších sester. Oba rodiče byli věřící, a v tomto duchu vychovávali také své děti. Rodinu zasáhla měnová reforma, která je připravila o našetřené peníze na rodinný domek. Další ranou bylo nucené ukončení životnosti jeho otce, který pak musel pracovat jako dělník v komunálním podniku. Tyto dvě události výrazně snížily životní úroveň rodiny.

Přesto pan Karel úspěšně ukončil školní docházku a pokračoval ještě tři roky na „jedenáctiletce“, kterou zakončil maturitou. Následně úspěšně složil přijímací zkoušky na vysokou školu elektrotechnickou, na kterou ale nebyl přijat. Absolvoval tedy dvouleté nástavbové studium na Střední průmyslové škole spojové techniky v Praze. To ukončil maturitou a nastoupil na spojové pracoviště v tehdejší Gottwaldově (dnes Zlín). V té době byl hlavním měřítkem politický profil jedince. Až později zjistil, že ve studiu na jakékoliv vysoké škole mu bránilo to, že mu komunisté přidělili kádrový profil „silně nábožensky zatížen“, kvůli kterému zažil mnohá úskalí, překážky i paradoxní situace.

Základní vojenskou službu nastoupil u speciálního útvaru v Litoměřicích. Zde se setkal s vojenským velitelem, který upřednostňoval poctivost a rovnost v jednání. Tyto vlastnosti si pan Karel odnesl od rodičů, a nenechal se proto ovlivnit požadavky komunistických představitelů. Díky tomu se pan Karel stal podporučíkem. Po vojně sloužil ve spojích v Uherském Hradišti. V roce 1965 se oženil se svojí spolužačkou z průmyslové školy a přešel pracovat do Prahy, kde se dostal na pracoviště určené jako důležité pro případ války. S manželkou žil v domě jejich rodičů v Roztokách u Prahy.

Od politické situace v roce 1968 si sliboval změny vedoucí ke svobodnému prožívání náboženské víry, shromažďování a projevu názoru. Z 20. srpna na 21. srpna 1968 měli oba manželé noční směnu, kde se běžně po 22. hodině volalo do slovenských Košic pro kontrolu měření. Tentokrát nereagovala žádná slovenská stanice. To již tušili, že něco není v pořádku. Od manželky sloužící na Žižkově se dozvěděl, že nad Prahou létají letadla. Až později se z rádia dozvěděli o obsazení vojsky spřátelených armád. Po noční službě stihli poslední vlak domů - tou dobou již byla v Praze slyšet střelba. Všechny radiostanice dostaly nařízení vypnout vysílání. Jednotlivá pracoviště se však mezi sebou radila, jak toto nařízení obejít a spolupracovala na udržení vysílání. Díky tomu mohl rozhlas spolehlivě vysílat a informovat o situaci v republice.

V roce 1970 se s rodinou přestěhovali do Písku, kde si koupili rodinný domek. Zde pan Karel pokračoval v práci s mládeží a na letních táborech vedl děti v duchu skautingu. Také se angažoval ve „skryté“ církvi. Manželka absolvovala katechetický kurz a poznatky z něj uplatňovala při náboženském vedení vlastních dětí i dětí přátel. Navázání bližších kontaktů s kongregací Salesiánů Dona Boska dodnes pozitivně ovlivňuje jejich život. Na výzvu tehdejšího biskupa Vlka se začal zabývat Jáhenstvím a studoval na teologické fakultě v Českých Budějovicích. Od roku 1990 provozoval duchovenskou službu v píseckém vikariátu. V současné době se věnuje rodině.

Autorský tým: Veronika Hodíková, Tereza Matoušová

Pedagogické vedení: Mgr. Kateřina Raabová

Škola: Základní škola J. K. Tyla, Písek

Plakát vznikl na základě materiálů poskytnutých pamětníky.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY